

**MOCIÓ DE SUPORT AL 25 DE NOVEMBRE,
DIA INTERNACIONAL PER A L'ERRADICACIÓ DE LA VIOLÈNCIA MASCLISTA**

La Violència institucional és la violència exercida per l'Estat i per l'administració pública, per acció o per omissió.

El 1993, la Declaració sobre l'eliminació de la violència contra les dones de l'Assemblea General de Nacions Unides, contemplava la violència "*física, sexual i psicològica perpetrada o tolerada per l'Estat*". El Conveni d'Istanbul va un pas més enllà quan indica que és violència la "*perpetrada o tolerada per l'Estat o els seus agents, on sigui que passi*", recull les obligacions dels Estats i trasllada aquesta responsabilitat a les "*autoritats, els funcionaris, agents i institucions estatals*". Però tot i el reconeixement del dret internacional a la violència institucional, la normativa catalana i estatal no recull entre les diferents formes de violència masclista, la violència institucional.

L'Estat Espanyol no ha fet els deures que li imposa el dret internacional. El Conveni d'Istanbul va establir unes mesures que són d'obligat compliment per l'Estat Espanyol des de l'any 2014. Tres anys més tard, l'agost del 2017, es va publicar al BOE un Pacte d'Estat insuficient amb un seguit de mesures de mínims per donar-ne compliment. Però ni això s'ha materialitzat, i un any i mig més tard, quasi bé tot continua igual. Manca de celeritat i diligència que vulnera la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona de Nacions Unides (CEDAW).

A Catalunya, ara fa deu anys, es va aprovar la *Llei 5/2008, del Dret de les dones a erradicar les violències masclistes*. Però el seu grau de desenvolupament no ha estat una prioritat del govern, sense pressupost ni infraestructures per a la seva aplicació real. La diagnosi sobre el *Model d'abordatge de la violències sexuals a Catalunya i la Diagnosi de la Xarxa d'Atenció i Recuperació integral per a les dones en situació de violència masclista* denuncien la manca de recursos socials i d'atenció per donar resposta a les necessitats de les dones i infants, les dificultats de coordinació entre serveis, la precarietat laboral de les professionals i un llarg conjunt d'elements que són sistemàticament invisibilitzats. Ambdues diagnosi, de resultats demolidors, poden ser consultades en la pàgina web de l'Institut Català de les Dones.

El moviment feminista ha omplert places i carrers per posar sobre la taula aquesta violència institucional i n'ha denunciat nombrosos casos. Així la sentència del cas de la *manada*, la condemna de Juana Rivas i l'assassinat de Lucrecia Pérez mostren i exemplifiquen els errors del sistema judicial i deixen al descobert l'exercici de la violència institucional cap a les supervivents de la violència masclista. Les creences i els estereotips sobre com ha de comportar-se o com ha de ser una víctima (si va denunciar d'immediat, les seves pràctiques sexuals, o com la reacció a l'experiència) i alhora les idees preconcebudes sobre l'agressor, influeixen en les decisions judicials. La justícia no és neutra i les garanties del procés penal i la presumpció d'innocència no poden justificar l'acarnissament en els interrogatoris a les víctimes, o la persistència de mites com les denúncies falses. La violència institucional també és produïda en altres àmbits, com en l'atenció sanitària, en les institucions penitenciàries, en el sistema educatiu, entre altres. Segons identifica el Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS) en l'*Informe sobre*

polítiques públiques, sanitat i salut de les dones a Barcelona, minimitzar l'escolta dels problemes o victimitzar la pacient a causa d'estereotips, d'una banda, i ometre la recerca de causes vinculades a la salut com les biològiques, psicològiques, socioculturals o mediambientals, de l'altra, són dues formes que adopta la violència de gènere en l'assistència sanitària (publicat a Crític). Alhora existeixen factors d'interseccionalitat que contribueixen a una major discriminació de les dones migrants, racialitzades, llegides com a musulmanes, LGTBiQ, amb capacitats diverses, que pateixen encara amb més força la violència institucional. Els moviments feministes han posat l'accent també en aquestes discriminacions: urgeixen polítiques públiques per a combatre-ho i assegurar que són i estan representades i contractades per les administracions, per tal de produir i acompanyar els canvis necessaris.

La violència institucional ha de ser visualitzada com una violència masclista exercida per l'Estat i per les institucions. I tal com diu la periodista Ana Bernal, *"Aquesta violència, ha estat sempre invisibilitzada, s'ha silenciat i ha estat la més impune de totes"*.

La Violència institucional reforça la violència estructural que sustenta el patriarcat. No ens podem permetre parlar d'igualtat en una societat on la violència masclista continua sent els titulars de les notícies i manté una estructura que perpètua i reproduceix la violència. La violència masclista ha de ser una prioritat d'Estat. La igualtat no pot ser un miratge, una declaració d'intencions. La igualtat ve lligada a una voluntat real de canviar l'organització política, social, econòmica i cultural androcèntrica. I això implica que cal revisar tot el funcionament de l'administració per evitar generar victimització, ja que la victimització secundària suposa una vulneració de drets humans. **Hem de treballar per desarticular el model patriarcal, exigir l'equitat de gènere i que totes les polítiques públiques, inclosos els pressupostos, tinguin perspectiva de gènere i feminista.**

L'any 1993 el dret internacional va reconèixer, finalment, que la violència envers les dones i nenes es incompatible amb la dignitat humana i constitueix una violació dels drets humans. Avui, l'any 2018, continuem reivindicant: dignitat i drets humans.

ACORDS:

PRIMER. Donar suport activament el manifest unitari en motiu del dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones del 25 de novembre de 2018 impulsat des del moviment feminista organitzat, i participar-ne de les seves accions programades.

SEGON. Ampliar el pressupost municipal per incidir qualitativament i quantitativament en els diferents àmbits d'intervenció en violències masclistes: sensibilització i prevenció, detecció, atenció, recuperació i reparació. Amb avaluació de l'impacte d'aquesta ampliació i compromís de seguiment.

TERCER. Oferir cursos de conscienciació i abordatge de les violències institucionals vers les dones, dirigit als i les treballadores de les administracions públiques del municipi.

QUART.- Dissenyar polítiques públiques que permetin mesurar i monitoritzar la presència de dones racialitzades i/o llegides com a musulmanes, prenent les mesures correctores oportunes de contractació laboral per tal de garantir que estiguin representades en totes les àrees i serveis de l'administració local, i en totes les categories laborals, amb l'objectiu final de que el percentatge de treballadores sigui proporcional a la distribució poblacional del municipi.

CINQUÈ- Elaborar una avaluació anual amb perspectiva de gènere sobre Violència Institucional contra les dones on es detallin les polítiques i actuacions que s'ha portat a terme per combatre-la, els resultats obtinguts i una avaluació/resolució de les queixes registrades en el municipi (entrades mitjançant el registre municipal, bústia, la síndica de greuges, o altres).

SISÈ- Sol·licitar a la Generalitat de Catalunya la creació d'una comissió de treball sobre violència institucional contra les dones per tal de que s'elabori un diagnòstic, una proposta de línies d'actuació, així com la corresponent modificació legislativa per incloure la violència institucional en la *Llei 5/2008, del Dret de les dones a eradicar les violències masclistes*.

SETÈ- Comunicar aquests acords a la Generalitat de Catalunya i a les diferents àrees de l'administració local involucrades en el seu acompliment.